

Е, сега каква ще я вършим, даскале, ма питаха Врачанитѣ.

— Нѣма нищо им рекох аз. Ами питахте ли барим владиката защо е заключил училището?

— Питахми го зер.

— А той що ви каза?

— Каза че училището той го е правил и той ще му сжди.

— Ами Митрополията кой я прави?

— Кой ще я прави, ний сми я правили, населенъето я прави, беки Владиката ще я прави.

— Кога е тъй идете пък вий, земете по-голѣм катинар, та го ударете на вратата на Митрополията.

Това тъй казано уж на шега се понрави на Врачанитѣ и тѣ дѣйствително го извършиха. Агапий нѣмаше що да прави и позволи пак да се отвори училището, но рѣши как как да ме изгони. За тази цѣл той зе да употребява такива ниски и непростителни срѣдства щото, просто да избавѣ живот'а си, аз се принудих да напуснѣ Враца. Врачанитѣ, като бѣха доволни от мене, наградиха ме за всичкото врѣме за което бѣха ме условили и ми обѣщаха че, като се отърват отъ Агапия, пак ще ме викат да им бѣдѣ учител.

Слѣдующий град в' който се установих бѣ Берковец. Тук, благодаренъе на прѣпорѣжки от Враца, аз лесно и скоро се услових за учител; но тук се испрѣчи та дойде Софийский владика Паисий. Той ма привика и се опита да ме раздума с' добро да напуснѣ Берковец. Сега, каза той, аз правѣ ново здание за училище в' София и като го искарам ще те викам там за учител; за тебе тука не е. Той до там искаше мирно да ме отстрани, щото даже прѣдложи да ми заплати в' брой 300 гр. за дѣто съм се пазарил, като обезщетенъе. Аз виждах че Паисий беше рѣшен да ме прѣмахне от Берковец, затова въсползувах се от прѣдложението му, зех му паритѣ и слѣд 7—8 дни учителствуванъе напуснѣх Берковец.

Като се видѣх с' малко пари в' джоб'а си, нѣщо твърдѣ необикновено с' мене. доде ми на ум че ще мож с' тѣхъ поне една година в' странство да се учѣ; затова упѣтих се към Видин с' цѣл да минѣ в' Сърбия, или в' Австрия да се учѣ. В' пѣтя между Видин и Берковец, като минувахми рано една